

Ziya'ya içini açan kız, ondan bu uğurda destek ister. İki çocuk güç birliği yapar.

Sınıf öğretmeni Saniye Hanım ise taşınıp Ziyalara komşu gelmiştir. Ne var ki o ve kocası, açık hava hapishanesine benzettikleri sitede aradıklarını bulamaz. Sıkılan çift, sosyalleşmek amacıyla Ziya'nın annesinin düzenlediği örgü kursuna katılır. Eski yünlerden yeni eşya üretme mantığına dayanan örgü kursu, sitedeki insanları kaynaştırmakla kalmaz, Şule'nin "bebek annesi"nin iyiye gitmesinde de kilit rol üstlenir.

KAHRAMANLARA GÖZ ATALIM

Saniye Hanım ve eşi Abidin Bey gibi yetişkin figürler üzerinden, tüketim kültürünün şekillendirdiği modern insanın yalnızlığına eğilen kitap; Ziya ve Şule gibi çocuk kahramanlar üzerinden hesapsız güvenin, dayanışmanın ve sevginin gücüne işaret etmektedir.

Bebek Annem'deki kahramanlar, Behiç Ak'ın çoğu çocuk kitabı figürleri gibi absürt ve abartılı özelliklere sahip. Romanın mizahi boyutunu besledikleri, kurgudaki rollerini hakkıyla oynadıkları ve okurun kalbini kazanmayı başardıkları sürece, böylesi renkli ve ilginç karakterlerde eleştirilecek bir yan yok. Aksine, Ak, çocuk ve gençlik edebiyatındaki özel yerini biraz da bu alandaki başarısına, yani karikatürden hem illüstrasyonda hem yazında sonuna kadar faydalanmasına borçlu.

Buna rağmen Ziya'nın unutulmaz bir karakter olduğunu söylemek güç. Birçok farklı özelliği barındırmasına rağmen yüzeysel bir figürden öteye geçemiyor. Hiçbir yere kök salamamanın iç dünyasına nasıl yansıdığı, sıkıntılarını nasıl aştığına dair pek az şey yansıyor onun üzerinden okura. Bunu Şule için de ileri sürmek mümkün. Yaşından büyük sorumluluklar üstlenen kızın, hasta annesiyle iletişim kurmak için verdiği büyük mücadeleyi okura yaşatan, Şule'nin ruhsal çalkantılarını ucundan da olsa hissettiren sahneler yok. Her şey anlatılarak, çoğunlukla da doğrudan diyaloglarla ifade ediliyor.

Örneğin Şule'yi ve tiyatro merakını Ziya'ya aktaran, sınıf öğretmeni Saniye Hanım oluyor. Kadın ara vermeden 4 sayfa boyunca (bkz. s.75-84) konuşmakla kalmıyor, başka bir yetişkinin (tiyatro öğretmeni Songül'ün) sözlerine de yer veriyor: "*Karakter sadece surat değildir. Onun iç dünyası vardır. O dünya öz-*

lem, korku, umut, umutsuzluk, çekingenlik, atılganlık ve endişelerle doludur. Henüz kimseyle paylaşılmamış düşünceleri barındırır. İnsanın kendine bile söylemeye çekindiği niyetleri içerir. Oyunculuk, bu dünyayı canlandırabilme becerisidir. Taklitçiler canlandırdıkları insanın iç dünyasına önem vermez. Suratlarını eğip bükerek, aşırı mimik yaparak o kişiyi taklit etmeye çalışırlar (...)"

Ancak aktarılan onca değerli bilgi, bu ham haliyle bir çocuk kitabında epey didaktik kaçıyor. Kitabın buna rağmen okuru sık sık gülümsetebilmesi, çocuk saflığının kendini yetişkin figürlerde de üretebilmesine dayanıyor. Yazarın toplumsal kabulleri tartışan tavrıysa *Bebek Annem*'de örgüyü hobi olarak keşfeden Abidin Bey üzerinden ifade buluyor.

PEKİ YA KURGU?

Hiçbir yere kök salamayan bir oğlan; annesine anelik yapmak zorunda kalan bir kız; mantı açmak ve örgü örmek gibi geleneksel uğraşları yeniden yorumlayarak modern hayatın sorunlarına çözüm sunan bir kadın... Her biri başlı başına kitap konusu olabilecek bu olguları tek öyküde harmanlamak, yanı sıra gezginlik, tiyatro gibi konularda düşündürmek derinleşmemeyi de beraberinde getiriyor. Olaylar hep çocuk kahraman Ziya'nın gözünden okura yansımak yerine, yer yer Saniye öğretmeni ve kocasının gözlemlerinin ön plana geçmesi de kurguyu takip etmeyi zorlaştırıyor.

Oysa *Kedilerin Kaybolma Mevsimi* ya da *Güneşi Bile Tamir Eden Adam* gibi unutulmaz Behiç Ak kitaplarının başardığı tam da buydu: Özgün bir fikre dayanan çarpıcı bir öyküyü sade bir kurgu ve mizahi bir dille okura tek solukta okutmak! ■

Dilin edebi niteliği ★★★★★

Kurgunun özgünlüğü ve tutarlılığı ★★★★★

Çizimlerin ifade gücü ★★★★★

Kapak tasarımı ve baskı kalitesi ★★★★★

Redaksiyonun titizliği ★★★★★

